

FLICKAN

med guldspeglen

Catherina Ronsten

Flickan med guldspiegeln

Huset är stort, tre våningar högt och så en vind och en källare. Det är lätt att gömma sig och det är lätt att leka kurragömma i huset. Förra året hade hela huset målats gult och vitt, men alla i byn pratar fortfarande om det som det röda huset på berget. Det tar nog några år till innan de byter namn till gula huset på berget.

Runt om huset finns en stor uppvuxen trädgård med många äppelträd, buskar och blommor. Den södra kortsidan är mammas, där odlar hon rosor och grönsaker. På norrsidan brukar pappa sitta i sin favoritstol och gunga medan han läser högt för sig själv ur någon av alla dessa 100-tals böcker som finns inne i biblioteket på andra våningen. Bibliotekets dörr skall alltid vara låst och ingen får gå in i det rummet utom pappa.

På husets västra sida fanns det redan när de köpte huset en stor veranda med plats för hela släkten. Släkten kommer ofta på besök om somrarna. Det är pappas tre systrar, Mona, Mia och Klara, med sina men, Freddy, Hans och Rikard. Tillsammans har de sju barn, Doris, Molly, Filip, Sussi, Nils, Alexandra och Winston. Mammas två bröder, Tim och Gunnar, och deras fruar Gunilla och Anna har tillsammans fyra barn, Lilly, Tora, Benjamin och Ylva. Hela familjen såg alltid fram emot när släkten skulle komma. Alla barnen var ungefär lika gamla och de busade och skrattade mycket de där dagarna då de hade besök.

På östra sidan stod lekstugan. Just nu var den var fortfarande röd, men i sommar skulle den bli gul precis som det stora huset. Vi barn höll ofta till i lekstugan. Där snickrade och sågade vi olika saker som vi ansåg oss behöva. Ibland blev lekstugan en restaurang och då var alla vuxna välkomna att äta nedmalda blad blandade med sand och grus dekorerade med blommor i trädgårdens alla färger. Att skriva menyerna till restaurangen kunde ta flera timmar.

Huset låg en bra bit från byn och på vintern var det sällan några kamrater till flickorna som kom och hälsade på. I skolan var flickorna, de allra flitigaste eleverna och var hela tiden ivriga eftersom de ville lära sig mer. Deras lärare var lång och smal, han hade ett stort brunt hår och spetsig näsa. Varje dag hade han ett par blåa jeans och en vit tröja på sig. Igen av eleverna hade någonsin sett honom i några andra kläder

De dagar pappa inte kunde köra dem tog de bussen till skolan och hem igen. Då fick de gå hela den långa vägen från busshållplatsen upp till huset. De gick genom skogen, genade snett över tomten med ödehuset på för att sen springa snabbt som attan över farbror Kalles tomt och hoppas att han inte såg dem. För om farbror Kalle fick syn på dem sprang han alltid ut och ville att de skulle komma in till honom och prata lite. Flickorna hade hört att det spökade i ödehuset, men ingen de kände hade någonsin sett något. Just idag hade Vickan fått höra av sin klasskamrat Bitte att det spökade i deras hus och berättade ivrigt vad hon hade hört.

Mira fick allt större ögon ju mer Vickan berättade. Vickan var äldst, 10 år. Hon hade ljust långt hår som hon älskade att sätta upp på olika sätt. Mira, som bara var ett år yngre såg upp till Vickan och trodde på allt hon sa. Vickan berättade om flickan som enligt Bitte skulle bo i deras bibliotek på andra våningen.

”Men hur ser hon ut?”, frågade Mira med en förskräckt min medan hon drog av sig jackan och hängde upp den på kroken i hallen.

”Hon har en blå klänning, ett vitt sidenband om håret och vita skor och ena benet...”, sa Vickan, men avbröt det hon precis skulle säga eftersom hon hörde steg komma ut mot hallen.

”Men hur gammal är hon?”, frågade Mira nyfiket och ställde sina kängor prydligt på skohyllan.

Mamma kom ut i hallen, hon hade arbetskläder på sig och en väska i handen. De båda flickorna tystnade snabbt.

”Hur gammal är vem?”, frågade mamma och tittade undrande på flickorna.

”Äh, vi pratade bara om en tjej som var med på bussen idag”, sa Vickan snabbt och såg, trots att hon ljög, helt oskyldig ut.

Mamma gick på det. Hon slängde snabbt på sig jackan och skorna.

”De ringde precis från sjukhuset och bad mig komma så jag måste iväg. Klarar ni er själva några timmar, flickor? frågade mamma, men hon hade så bråttom att hon hann ut ur dörren innan flickorna hann svara.

Vickan tog av sig den blå jackan och den matchande halsduken som hon hade fått när hon fyllde år förra veckan. Hon vek ordentligt ihop halsduken och la den på hyllan. Skorna ställde hon prydligt intill Miras svarta kängor. Flickorna gick in i köket och plockade fram smörgåsar, smör, gurka och sylt. De satte kastrullen på spisen och tog fram mjölken ur kylskåpet. Burken med choklad fick de tag på genom att dra fram en av köksstolarna framför skåpet. Vickan som var längst, klev upp på stolen och ställde sig på tå för att sakta lirka ned den bruna burken som det stod O’boy på. Varm choklad, det var det bästa flickorna visste.

Vickan satte sig vid det stora matbordet och fortsatte berätta vad klasskamraten Bitte hade sagt.

”Hon bodde här i huset för över 100 år sedan. Bittes mamma sa att hon bara var 10 år när hon försvann”

Mira rös i hela kroppen.

”Vadå försvann?” sa hon och tittade förvånat på sin äldre syster.

Vickan sänkte rösten medan hon bredde på smör på sin smörgås.

”Jag vet inte vad det betyder och Bitte kunde inte förklara vad som hade hänt flickan” svarade hon, men så tillade med en finurlig blick att hon visste var pappa brukade lägga nyckeln till biblioteket och att de efter att de hade ätit upp kunde gå upp på andra våningen.

Mira ville inte. Men hon vågade inte vara ensam så hon nickade bara tyst med hela munnen full av varm god choklad. Hon tänkte se till att äta många smörgåsar så att pappa kanske hann komma hem innan de tog trapporna upp till biblioteket.

”Kan vi inte fråga pappa om han vet något om flickan?”, sa hon när hon hade svalt chokladen.

Vickan fnös högt.

”Pappa, han skulle aldrig berätta för oss om det fanns ett spöke i huset”, sa hon bestämt och tillade att hon en gång förra sommaren hade hört pappa prata med någon inne i biblioteket när han var ensam där.

Just då hade hon inte tänkt mer än att det var konstigt, men nu var hon säker på att pappa den gången hade pratat med flickan med den blå klänningen, det vita sidenbandet om håret och de vita skorna.

forts...